Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος . . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ.χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ.χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμ. 12ος — **Ἐν Ἀθήναις, 6 Αὐγούστου 1905** — **Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 36**

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΚΡΙΣΙΜΟΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

Ἔτρεμεν ἡ φωνὴ τοῦ Πετρογιάννη, καθὼς ἐπρόφερεν ἐκείνην τὴν τελευταίαν φράσιν. Ἡ Μαργαρὼ ἐξῆλθε κατόπιν του, ἐκεῖνος ἐδιπλοκλείδωσε τὴν θύραν, κ' ἐπῆρε τὸ κλειδὶ μαζί του. Ἐπῆγαν νὰ ρίψουν τὸ γράμμα εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ κ. Δημάρχου· καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ἔκαμαν γύρους καὶ παραγύρους εἰς τὸ χωριὸ καὶ τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς, ὅταν ἐπλησίαζαν πλέον τὰ μεσάνυκτα, ἐπῆγαν κ' ἐστάθησαν καρτέρι εἰς τὸ συμφωνημένον μέρος, κοντὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸ σκοτάδι.

Ἀπὸ ἐκεῖ, καθὼς ἔμεναν ἀκίνητα, καθισμένα ἐπάνω εἰς μίαν ἀπὸ τὲς μεγάλες πέτρες ποῦ ἦσαν γύρω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δεμένες μὲ ἀλυσίδα ἡ μία μὲ τὴν ἄλλην, ἤκουαν τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰ εὖγε τοῦ παιδικοῦ θεάτρου. Καὶ ἐσπάραζαν ἀπὸ τὴν χαράν των. Ὄνειρα καὶ ἐλπίδες παντὸς εἴδους ἀνέβαιναν εἰς τὸ πνεῦμά των, διότι ἔφαντάζοντο καὶ διὰ τοὺς ἑαυτούς των τὴν ἰδίαν ἐπιτυχίαν. Ἔπειτα ἔγινεν ἡσυχία, οἱ θεαταὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ τὴν πλατεῖαν, τὰ φῶτα ἔσβυσαν, καὶ τὰ δύο παιδάκια εὑρέθησαν εἰς τὰ σκοτεινὰ καὶ τὴν σιωπὴν καὶ τὴν μοναξιάν· αὐτὴ ἦτο ἡ κρίσιμος στιγμή!...

Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον, μὲ τὸ φῶς τοῦ κρεμαστοῦ φαναριοῦ, τὸ ὁποῖον ἐτρεμόσβυνε σὰν κανδηλάκι εἰς τὴν πλατεῖαν, εἶδαν μίαν σκιάν, ἡ ὁποία ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος των· ἐμάντευσαν περισσότερον τὰ νεύματά της, παρὰ ποῦ τὰ εἶδαν, καὶ ἐπῆγαν νὰ την πλησιάσουν· ἡ μικρούλα σκιὰ ἐγύρισε καὶ ἐπροπορεύθη βαίνουσα πρὸς τὸ τροχόσπιτο.

— Ἐκεῖ, ἀπὸ κάτω, βλέπετε; εἶπεν ἡ Κοκκινοσκουφίτσα μὲ σιγανὴν φωνήν, ἐνῷ ἐδείκνυε μὲ τὸ δάκτυλο μίαν ἀπὸ τὲς δύο καλάθες, ὅταν τὰ δύο παιδάκια ἔφθασαν κοντὰ ὥστε νὰ την ἀκούουν. — Τώρα ὅ,τι ἐκοίμισα τὴν Μιρέττα στὸ κρεββάτι μου, καὶ κοιμᾶται βαθυά. Τὸ δικό σας τὸ κρεββάτι δὲν θὰ εἶνε τόσο μαλακό· εἶνε καθαρὸ ὅμως... διότι ἡ Μιρέττα εἶνε πολὺ παστρική, κ' ἐγὼ ἔβαλα φρέσκα ἄχυρα, κ' ἕνα σκέπασμα χθεσινὸ πλυμένο... Θὰ φύγωμε αὔριο, στὲς τέσσερες τὸ πρωΐ. Τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ κοιμηθῆτε ἕως ἐκείνην τὴν ὥρα, καὶ ἀργότερα ἀκόμα. Ἂν δὲν κοιμᾶσθε τὴν ὥρα ποὺ θὰ φεύγωμε, πρέπει νὰ καμωθῆτε πῶς κοιμᾶσθε· νὰ μὴ σαλέψετε, νὰ μὴ βήξετε, νὰ μὴ φτερνισθῆτε, οὔτε νὰ χασμουρηθῆτε· ὅλα ἀκούονται τὴν αὐγή... Ἐγὼ θὰ κοιμοῦμαι μὲ τὸ ἕνα μάτι ἀνοικτό, καὶ, ἂν τύχῃ καὶ συμβῇ τίποτε σοβαρόν, θὰ εἶμαι ἑτοιμη νὰ τὰ διορθώσω ὅλα... Καληνύκτα, παιδάκια μου, καληνύκτα.

Καὶ, ἅμα εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ κουκουλωμένη ἐκείνη σκιούλα ἔγινεν ἄφαντος. Τὰ δύο παιδάκια ἔσκυψαν διὰ νὰ τρυπώσουν εἰς τὸ ἄσυλόν των. Πρώτη ἡ Μαργαρὼ ἔβαλε τὸ πόδι της στὴν καλάθα καὶ ἐξηπλώθη, καὶ ἔπειτα ἐσυμμαζεύθη διὰ νὰ κάμῃ θέσιν καὶ διὰ τοὺς δύο :

— Ὤ! τί καλὰ ποὺ εἶνε ἐδῶ μέσα, εἶπε· θαρρεῖς πῶς κουνιέσαι μέσα σὲ κούνια.

Πραγματικῶς, ἡ καλάθα ἦτο κρεμασμένη μὲ σχοινία· καὶ, μὲ τὴν παραμικρὰν κίνησιν, ἐταλαντεύετο. Ἐπλάγιασαν δίπλα, μὲ τὰ κεφαλάκια των ἀκουμβισμένα εἰς τὸ δέμα τῶν ρούχων, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν ὡς προσκέφαλον, καὶ μὲ τὸ σκέπασμα ἁπλωμένον εἰς τὰ γόνατά των.

« Εἴχαμε ἀνάγκην ἀπὸ ἠθοποιοὺς καὶ τοὺς ηὕραμε...» (Σελ. 283, στήλ. α'.)

— Ξέρεις, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, δὲν ἔχει οὔτε νὰ κουνηθῆς, οὔτε νὰ φτερνισθῆς, οὔτε νὰ χασμουρηθῆς...

— Ναί, ναί, ξέρω... καληνύκτα, Μαργαρούλα μου.

— Πετρογιάννη... ἂν τύχῃ καὶ ρουχαλίζω, τὴν ὥρα ποὺ θὰ ξεκινήσωμε, πρέπει νὰ μὲ ξυπνήσῃς, ξέρεις!

— Μεῖνε ἡσυχη, θάσε σκουντήσω νὰ ξυπνήσῃς.

— Ναί... μὰ, ἂν ἐτύχαινε νὰ ὀνει-

ρευθῶ καὶ νὰ παραμιλῶ στὸν ὕπνο μου;

— Μὴ φοβᾶσαι, πάλι θὰ σε ξυπνίσω. Μά, ξέρεις τί πρέπει νὰ κάνωμε, γιὰ νὰ μὴν ἔχωμε κανένα φόβο, καὶ ὅλα νὰ πᾶνε καλά;...

— Ναί, ξέρω... τὸ εἶχα ξεχάσῃ.

Καὶ τὰ δύο παιδάκια ἐπιάσθησαν ἀπὸ τὰ χεράκια, τὰ ἑσταύρωσαν διὰ νὰ εἰποῦν τὴν προσευχήν των, καί, μὲ τὰ δάκτυλά των μπερδεμένα, ἐκοιμήθησαν τὸν ὕπνον τοῦ ἀθώου...

Ἡ Κοκκινοσκουφίτσα εἶχεν εἰπῆ: Κατὰ τὰς τέσσερες, θὰ φύγωμε...Πραγματικῶς, τὴν ὥραν ἐκείνην ἔγινε μεγάλη φασαρία εἰς τὰ δύο τροχόσπιτα. Ἠκούσθησαν φωνές, βήματα ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων, κρότοι σιδηρικῶν καὶ πλαταγίσματα μάστιγος: ὁ θίασος ἔπαιρνε τὸ φύσημά του διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο χωριό. Ἔζευξαν τὸ ἕνα ἄλογο εἰς τὸ ἁμάξι ὅπου ἦσαν ἡ Μιρέττα καὶ ἡ μικρούλα της κυρία, καὶ τὸ ἄλλο ἄλογο εἰς τὸ ἁμάξι ὅπου εὑρίσκοντο ὁ Πετρογιάννης καὶ ἡ Μαργαρώ.

Ἡ Μαργαρὼ ἦτο βαθυὰ κοιμισμένη, χωρὶς οὔτε νὰ ροχαλίζῃ οὔτε νὰ παραμιλῇ εἰς τὸν ὕπνον της· καὶ ἡ ἀναπνοή της ἦτο ἥσυχη καὶ ἁπαλή. Ὁ Πετρογιάννης ὅμως, ὅπως ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, δὲν εἶχε κοιμηθῆ παρὰ μὲ τὸ ἕνα μάτι. Δι' αὐτό, ἔκαμε τὸν ξερό, καὶ κατώρθωσε νὰ παρατηρήσῃ, ἂν καὶ ἦτο μισοσκότεινα, ὅλας τὰς κινήσεις καὶ τὸν πηγαινοερχομὸν τῶν θεατρίνων. Ἡ καρδοῦλά του ἐκτύπησε δυνατά, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἔκαμαν τὸν γῦρον τῆς ἁμάξης διὰ νὰ ζεύξουν. Ἔτρεμε μὴν τυχὸν καὶ ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὰ σελλοχάλινα καὶ φαντασθῆ κανεὶς νὰ ψάξῃ εἰς τὴν καλάθαν διὰ νὰ τὸ εὕρῃ. Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔλειψεν. Ὅταν οἱ θεατρῖνοι ἔγιναν ἁμαξάδες καὶ ἐκάθησαν, μὲ τὰ μαστίγιά των εἰς τὸ χέρι, εἰς τὴν προεξοχὴν ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς ἐδώλιον, τὰ δύο τροχόσπιτα ἐξεκίνησαν, πρῶτον ἐκεῖνο ὅπου εὑρίσκετο ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, καὶ ἔπειτα τὸ ἄλλο μὲ τὰ δύο καινούργια θεατρινάκια.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤρχισε νὰ φέγγῃ ἡ αὐγή. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε πλέον κίνδυνος μήπως τον ἰδοῦν, ὁ Πετρογιάννης ἐπρόβαλε λιγάκι τὸ κεφάλι του ἔξω ἀπὸ τὴν καλάθαν, διὰ νὰ ἰδῇ εἰς τί νερὰ ἦσαν, ὅταν ἔξαφνα εἶδεν, ἀπὸ τὸ γυαλὶ τοῦ στενοῦ φεγγίτου τοῦ ἄλλου τροχόσπιτου, τὴν κεφαλὴν τῆς Κοκκινοσκουφίτσας, ἡ ὁποία του ἔκαμνε νοήματα ὅτι «Ὅλα πηγαίνουν περίφημα, κάθε φόβος ἔλειψε!» Ἡ διαβεβαίωσις αὐτὴ ἔδωκε θάρρος εἰς τὸν Πετρογιάννην, ὁ ὁποῖος ἐξανάπεσε μέσα εἰς τὴν αἰώραν του καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν ἀμέριμνον ὕπνον του.

Ὅταν τὰ δύο παιδάκια ἐξύπνησαν, ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσῃ καὶ ὁ ἥλιος ἔλαμπεν. Ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, καθισμένη διπλωπόδι διὰ νὰ χωρῇ κοντά των, εἶχεν εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν, ὅταν ἐσταμάτησαν ὀλίγον τὰ ἁμάξια, διὰ νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ τὰ καλημερίσῃ διὰ πρώτην φοράν.

Ἡ Μαργαρὼ ἀνησύχησε κατ' ἀρχάς, ὅταν ἐξύπνησεν εἰς τὸ ὕπαιθρον, μέσα εἰς τὸν δρόμον. Ἀλλὰ γρήγορα ἐνθυμήθη, καὶ ἐχαμογέλασεν εὐχαριστημένη μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἐπραγματοποιεῖτο τὸ ὡραῖον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην ζέσιν εἶχε φαντασθῆ.

Τὴν εἶχεν ἐξυπνήσῃ ἡ φωνὴ τῆς Κοκκινοσκουφίτσας.

— Καλημέρα! κοιμᾶται ἡ Μαργαρὼ ἀκόμα; εἶχεν ἐρωτήσῃ ψιθυριστὰ τὸν Πετρογιάννην.

— Ὄχι, δὲν κοιμοῦμαι! εἶχεν ἀπαντήσῃ ἡ Μαργαρώ, τραυλίζουσα καὶ προσπαθοῦσα ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια της διὰ νὰ ἰδῇ ποῖος ἔλεγε τὸ ὄνομά της.

— Χά, χά, χά! ἐφώναξεν ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, δὲν πιστεύω νὰ ἦσαι πολλὴν ὥραν ξυπνητή. Γιὰ νὰ δοῦμε τὰ ματάκια;

Καὶ νὰ ἐβλέπατε τὴν Μαργαρὼ πῶς ἔβαζε τὰ δυνατά της διὰ νὰ σηκώσῃ τὰ βλέφαρά της καὶ νὰ δείξῃ ὅτι πραγματικῶς εἶχεν ἐξυπνήσῃ καὶ μὲ τὰ δύο της μάτια!

Ἡ Κοκκινοσκουφίτσα ὅμως τὴν ἄφησε νὰ συνέλθῃ καὶ ἤρχισε σπουδαίαν συνομιλίαν μὲ τὸν Πετρογιάννην, ἐνῷ ἡ Μαργαρὼ ἐτάνυε τὰ πονεμένα μέλη της, διότι δὲν ἦτο δὰ καὶ τόσον μαλακὸ τὸ στρῶμα, τὸ καμωμένο ἀπὸ ἄχυρα καὶ λυγαριά. Καί, ὅσην ὥραν ἐτανύετο καὶ ἔκαμνε χασμουρητά, ἔρριπτε τὰ βλέμματά της πρὸς τὰ ἄλλα παιδάκια, ποὺ ἐκουβέντιαζαν χωρὶς αὐτήν. Ἐκύτταζε πρὸ πάντων τὴν Κοκκινοσκουφίτσαν. Καί, καθὼς την ἐκύτταζε, ἔγινε πολὺ σοβαρά, σχεδὸν περίλυπος. Ἡ μικρούλα θεατρίνα ἐφοροῦσε μιὰ καμιζόλα ἀπὸ σκετόμαυρο πανὶ καὶ μιὰ φουστίτσα ριγωτή· ἕνα μάλλινο πλεκτὸ σαλάκι ἦτο σταυρωμένο ἐπάνω εἰς τὸ στῆθός της καὶ δεμένο πίσω εἰς τὴν μέσην της, ὅπου ἦσαν κρεμασμένες αἱ δύο ξεφτισμένες ἄκρες του. Δὲν ἐφοροῦσε κάλτσες κοντὲς ἢ μακρυές, ἀλλὰ τὰ ποδια της ἦσαν σχεδὸν γυμνά, δεμένα μὲ λουριὰ ἐπάνω εἰς κάτι πάτους ἀπὸ σχοινί. Τὰ μακρυὰ σγουρά της εἶχαν ξεσγουράνῃ, καὶ ἦσαν κρεμασμένα σὰν πλεξιδάκια κακοφτιασμένα εἰς τὴν ράχιν της, τοὺς ὤμους της καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν της ἀκόμα. Ἡ Μαργαρὼ δὲν ἀνεγνώριζε καθόλου τὴν Κοκκινοσκουφίτσα. Καί την εἶχε πιάσῃ μία ἀπογοήτευσις! Ἔμενε κάπως παράμερα.

— Λοιπόν; τί λέτε σήμερα; τὴν ἠρώτησεν ἡ μικρούλα θεατρίνα, ὅταν τὴν εἶδεν ἔτσι σαστισμένην.

— Τίποτε... συλλογίζομαι... Δὲν φορεῖτε πιὰ τὰ ὡραῖά σας ροῦχα!...

— Τὰ ροῦχα τῆς Κοκκινοσκουφίτσας;... Ἀ! δὲν φαντάζεσθε, ὑποθέτω, πῶς κοιμοῦμαι μ' αὐτά... Κάθε πρᾶγμα καὶ στὴν ὥρα του· ἄλλη ὥρα γιὰ τὸ στόλισμα, κι' ἄλλη ὥρα γιὰ τὴ μονάξιά· καὶ ἡ καλλίτερή μου ὥρα εἶνε ἄμα φορῶ τὰ παληά μου.

— Μπᾶ! τί περίεργο! εἶπεν ἡ Μαργαρώ...

— Θὰ μιλήσωμε ἀργότερα γιὰ ὅλα αὐτά. Τώρα πρέπει νὰ δώσωμε τὴ μεγάλη μπαστουνιά... νὰ φανερώσωμε πῶς εἶσθε ἐδῶ καὶ θέλετε νὰρθῆτε μαζί μας. Γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πηγαίνω ν' ἀνοίξω τῆς Μιρέττας, ποὺ τὴν ἔχω κλειδωμένη καὶ τὴν ἀκούω ποὺ κτυπᾷ τὴν πόρτα. Ἂς τὴν ἀφίσωμε νὰ κάμῃ αὐτὴ τὸ μέρος της, κ' ἔτσι ἐμεῖς δὲν κοπιάζομε νὰ γυρεύωμε ἐξηγήσεις.

Ἡ Μιρέττα ὥρμησε μ' ἕνα πήδημα ἔξω ἀπὸ τὸ τροχόσπιτο, ὅταν ἡ κυρά της ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἄμα ἔφθασε νάτω ἀπὸ τὴν σκάλαν μὲ τὰ τέσσαρα σκαλοπάτια, ἡ ὁποία ἤνωνε τὸ τροχόσπιτο μὲ τὸ ἔδαφος, ἔμεινε σὰν καρφωμένη, ἐκούνησε τὴν οὐράν της μὲ ἀνησυχίαν, καὶ ἐμυρίσθη πῶς συνέβαινε κάτι τὸ ἀπρόπτον. Τῆς εἶχε μυρίσῃ τὸ νέον ἀνθρωπινὸν κρέας, καί, ἅμα εἶδε τὴν Κοκκινοσκουφίτσα νὰ πηγαίνῃ τρεχάτη πρὸς τὸ ἄλλο τροχόσπιτο, δὲν της ἔμεινε πλέον ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὸ νέον κρέας καὶ τὸ ἀπρόοπτον ἦσαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἔτρεξε καὶ αὐτὴ πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ ἐπροσπέρασε μάλιστα τὴν κυρά της. Ἐκυλίσθη ἐπάνω εἰς τὰ δύο παιδάκια, μὲ χάδια καὶ μὲ ἐκδηλώσεις φιλικωτάτας. Αἱ ἐκδηλώσεις της ὅμως κάθε ἄλλο ἦσαν παρὰ σιωπηλαί. Φαντασθῆτε! Δύο εὐεργέται, ποὺ χθὲς ἀκόμα τὴν εἶχαν φορτώσῃ μὲ γλυκὰ χάρισμα, εὑρίσκοντο ἐκεῖ, στὸ τροχόσπιτο, εἶχαν ἔλθῃ μαζὶ μὲ τὸν θίασον! Καὶ τὰ ἄλλα ἀφεντικά, που δὲν το ἐγνώριζαν! Ἀ! ἔπρεπε νὰ το μάθουν, καὶ γρήγορα μάλιστα. Καλέ, τί θὰ 'πῇ ὕπνος καὶ κούρασις καὶ τεμπελιά. Ἡ ὥρα τῆς ἐγέρσεως ἔχει σημάνῃ. Ἡ ὥρα τῶν ἐξηγήσεων ἔχει φθάσῃ ἔτσι ἀποφασίζει καὶ διατάσσει ἡ Μιρέττα. Καὶ νὰ την! πηγαίνει καὶ μὲ τὴν γλῶσσάν της, ὡς σοφὴ σκύλα που εἶνε, διηγεῖται εἰς ὅλους αὐτούς που κοιμοῦνται ἀκόμα, ὅτι κάτι ἔκτακτον συμβαίνει ἔξω· ὄχι τίποτε κακό, ἀλλὰ κάτι πολὺ καλὸ καὶ εὐχάριστον: ὁ ἐρχομὸς δύο πολὺ καλῶν παιδιῶν εἰς τὸν θίασον τοῦ θεάτρου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

Πρώτη-πρώτη ἔφθασεν ἡ Μουρμούρα. Ἡ Μιρέττα εἶχε προχωρήσῃ ἕως τὸ στρῶμά της, καὶ την εἶχε τραβήξῃ ἀπὸ τὸ φουστάνι ἔξω.

— Ἄκουε τοῦ λόγου σου, τῆς εἶπεν ἡ Μουρμούρα, ἔξω φρενῶν, διότι την εἶχαν σηκώσῃ πρὸ τῆς ὥρας της, ἂν δὲν εἶνε τίποτε σοβαρὸ κ' ἔρχεσαι καὶ μὲ ἀνησυχεῖς, θὰ φᾷς μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς ξυλοπατινάδες!... Ἀ! μὰ εἶσαι ἕνα ζῶον!

Καί, λέγουσα αὐτά, ἠκολούθησε τὴν Μιρέττα, ἡ ὁποία τὴν ὡδήγησε πρὸς τὰ παιδάκια.

— Καί σου ἔχει ἕνα θριαμβευτικὸν ὕφος! ἐπρόσθεσεν ἡ χονδρογυναῖκα... Σὰν νὰ εὑρῆκε τοὐλάχιστον κανένα θησαυρό!

— Ἕνα θησαυρό! ἐπανέλαβεν ἀπὸ μακρὰν μία φωνή, τὴν ὁποίαν ἡ Μουρμούρα ἀνεγνώρισε πῶς ἦτο τῆς Κοκκινοσκουφίτσας· ὄχι ἕνα, παρὰ δύο θησαυρούς. Νά τους!... δύο ἐργατικὰ παιδιά, ποὺ δὲν ζητοῦν ἄλλο παρὰ νὰ ἔλθουν μαζί μας καὶ νὰ πάρουν τὴν θέσιν τῶν παιδιῶν που ἐχάσαμε.

— Τί εἶνε πάλιν αὐτὰ πού μου ψάλλεις; εἶπεν ἡ Μουρμούρα, μὲ τὸ πλέον κακότροπον ὕφος της. Τρελλὴ εἶσαι! - Στὴ ζωή μου! μήπως σου ἦλθε καμμιὰ κληρονομία, καί μας λὲς νὰ πάρωμε στὴν καμποῦρά μας δύο μωρά, καὶ νὰ τα τρέφωμε;

Ἡ Κοκκινοσκουφίτσα δὲν τα ἔχασε· δὲν της ἔκαμε κἂν αἴσθησιν ἡ στάσις τῆς Μουρμούρας. Ἤρχισε νὰ διηγῆται, σὰν νὰ την εἶχαν παρακαλέσῃ μάλιστα, τὴν ἱστορίαν τῶν προστατευομένων της. Καί, ἀφοῦ εἶπεν ὅτι ἦσαν ὀρφανά, δηλαδὴ ἐλεύθερα, καὶ ὅτι εἶχαν καλὴν ἀνατροφήν, ἐπρόσθεσεν:

— Εἴχαμε ἀνάγκην ἀπὸ ἠθοποιούς, καί τους ηὕραμε χωρὶς νὰ κοπιάσωμε. Δὲν εἶνε αὐτὸ εὐλογία τοῦ Θεοῦ;...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Κας Δ. Λαρούς.]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΨΕΥΔΗ

Ἀγαπητοί μου,

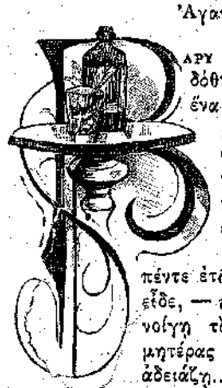

Δαρὺ ἔγκλημα ἀπεδόθη ἐσχάτως εἰς ἕνα δυστυχῆ ὑπηρέτην: ὅτι ἔκλεψε τὰ πολύτιμα κοσμήματα τῆς κυρίας του. Τὸν ἐμαρτύρησε δὲ μία μικρὰ κόρη πέντε ἐτῶν, ἡ ὁποία τὸν εἶδε, — *τὸν εἶδε*, — νὰνοίγῃ τὸ συρτάρι τῆς μητέρας της καὶ νὰ το ἀδειάζῃ... «Ἀπὸ τρελλὸ καὶ ἀπὸ παιδὶ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια» λέγει ὁ λόγος. Φυσικὰ λοιπὸν ἡ μαρτυρία τοῦ ἀγνοῦ πλάσματος, τὸ ὁποῖον κανὲν συμφέρον δὲν εἶχε νὰ παραμορφώσῃ τὰ πράγματα, ἐπιστεύθη· καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐκρατήθη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, διὰ νὰ ὑποβληθῇ τίς οἶδεν εἰς ποῖα βασανιστήρια. Εὐτυχῶς, πρὸς τὸ βράδυ, τὰ κοσμήματα ἀνευρέθησαν. Ἀφηρημένη ἡ κυρία, εἶχε φυλάξῃ τὸ κουτὶ εἰς ἄλλο μέρος ποῦ δὲν τὸ ἐνθυμεῖτο· καὶ τὸ ἀνεκάλυψε κατὰ τύχην!

Ἡ μικρὰ κόρη, ἡ ὁποία μ' ἕνα ψεῦδος ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταστρέψῃ τὸν ἀθῶον, ἐγελοῦσεν ἔπειτα διὰ τὸ κατόρθωμά της ἀγγελικώτατα. Μόνον ὅταν ἔφαγε ξύλο ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ μετανοῇ καὶ νὰ ὑπόσχεται ὅτι δὲν θὰ το ξανακάμῃ. Ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἶπε πάλιν ψεῦμα. Καὶ τὴν ἄλλην τὸ ἴδιον· καὶ ποῖος εἰξεύρει πόσαι ἡμέραι θὰ περάσουν ἕως νὰ κόψῃ τὸ φοβερὸν της ἐλάττωμα!...

Ἄ, εἶνε τὸ χαρακτηριστικὸν ἐλάττωμα τῆς παιδικῆς, τῆς νηπιακῆς ἡλικίας. Νομίζεις ὅτι εἶνε ἔμφυτον. Οἱ δικασταὶ τὸ γνωρίζουν πολὺ καλά, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸ δικαστήριον, μαρτυρία παιδίου κάτω τῶν ἑπτὰ ἐτῶν—νομίζω, — δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει. Μέχρις αὐτῆς τῆς ἡλικίας, ἡ φαντασία δίνει καὶ πέρνει, καὶ τὰ περισσότερα παιδιὰ λέγουν ψεύματα ἀναιδῶς, ἀπροκαλύπτως, καὶ οὔτε εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσουν τὰς συνεπείας ἑνὸς ψεύδους των καὶ τὴν εὐθύνην ποῦ ἔχουν δι' αὐτό. Ἡ χρηστότης, ἡ εὐσυνειδησία, ἡ φιλαλήθεια, ἡ δικαιοσύνη τοῖς εἶνε ἄγνωστα. Καὶ ἐκτὸς τῶν ψευδῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα λέγουν ἀπὸ μικροσυμφέρον, ἀμέτρητα εἶνε τὰ ψεύδη ποῦ λέγουν χάριν ἁπλῆς διασκεδάσεως καὶ ἀπὸ συνήθειαν.

Παρατηρῶ τὴν κόρην μου. Εἶνε τώρα 3 1/2 χρονῶν, καὶ λέγει 3 1/2 χιλιάδες ψεύματα τὴν ἡμέραν. Τὴν μαλώνω, τὴν συμβουλεύω, τὴν τιμωρῶ, τοῦ κάκου! Τὴν μίαν στιγμὴν ὑπόσχεται, καὶ τὴν ἄλλην ἀμέσως τὸ ξανακάμνει. Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ, ὅπως ἴσως τῆς τὸ 'πῶ, ὅτι τὸ ψεῦμα εἶνε κακόν· καὶ μάλιστα φοβοῦμαι ὅτι ἀκόμη δὲν ἐννόησε καλὰ-καλὰ τί λέγεται ψεῦμα. Καὶ ὁ τελειότερος παιδαγωγὸς θὰπελπίζετο μαζί της καὶ θὰ τὴν ἄφινεν εἰς τὴν τύχην της.

Διὰ νὰ γελάσετε, νὰ σᾶς πῶ τί μᾶς ἔκαμε προχθές. Ἤμεθα εἰς τὸ τραπέζι. Ἐπάνω τὸ μωρὸ ἐκοιμᾶτο· κάτω ἡ νταντὰ ἔπλενε. Ἡ Κάκια, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἐτριγύριζεν εἰς τὸ τραπέζι, δεχομένη λιχουδιὲς καὶ πληρόνουσα μὲ ἀστεῖα. Ἔξαφνα μᾶς ἐφάνη ὅτι ἀκούσαμεν κλάμα. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο νάνεοῦ κανείς, εἶπα τῆς Κάκιας:

— Πῆγαινε ἐπάνω σιγὰ-σιγά, στάσου στὸ διάδρομο ἀπέξω, καὶ ἂν ἀκούσῃς τὴν ἀδελφούλα σου νὰ κλαίῃ, κατέβα γρήγορα νὰ μᾶς τὸ πῇς.

Ἔτρεξε μὲ μεγάλην προθυμίαν. Ἀλλὰ μόλις ἀνέβη ὀλίγα σκαλιά, ἐπέστρεψε μὲ ξεφωνητά:

— Ἐξύπνησε!.. Κλαίει!.. Κλαίει!..

Ὅσοι ἔχουν εἰς τὰ σπίτια των μωρό, ξεύρουν τί γίνεται εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Γενικὴ ἀναστάτωσις. Ποιὸς νὰ πρωτοτρέξῃ, ποιὸς νὰ προφθάσῃ τὸ παιδί, μὴν τύχῃ καὶ πεθάνῃ... ἀπὸ τὸ κλάμα! «Πῶ, τὸ καϊμένο!... ποιὸς ξέρει πόσην ὥρα θὰ ἔκλαιγε καὶ δὲν τὸ ἀκούσαμε!..» Ἔπεσαν καρέκλες, πετσέτες καὶ μιὰ μποτίλλια. Κατήντησε νὰ μείνω μόνος εἰς τὸ τραπέζι καὶ νὰ περιμένω. Καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀκόμη ἐχάθη.

Σὲ λίγο ἐγύρισαν ὅλοι... Τὸ μωρὸ ἐκοιμᾶτο μακαρίως... Ἡ κυρία Κάκια μᾶς εἶπε ψεύματα!

Κ' ἐγελοῦσε, ἐγελοῦσε, κατευχαριστημένη, καταχαρούμενη ποῦ μᾶς ἐγέλασε!..

Γρήγορα ὅμως τὰ γέλια της μετεβλήθησαν εἰς δάκρυα. Ἔπῆρα μίαν καρφίτσαν καὶ τὴς ἐτσίμπησα τὸ χεράκι. Ἄ, μὰ τῆς ἄξιζε τῆς κατεργάρας!

— Νά, τῆς εἶπα! νὰ σοῦ βγάλω αἷμα, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορά! νά, ἰδὲς αἵματα! πῶ, πῶ, πῶ!

Αἵματα! ποῦ εἶνε;! Ἐκατατρόμαξε... Ἀλλ' ἄμα ἐκύτταξε τὸ χέρι της καὶ δὲν εἶδεν οὔτε ἴχνος αἵματος... ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα.

— Ἔτσι, νὰ κλάψῃς γιὰ νὰ μάθῃς... ἂν τὸ ξανακάμῃς, θὰ σε τρυπήσω τόσο δυνατά, ποῦ θὰ βγάλῃ αἷμα στάλήθεια.

— Δὲν θὰ το ξανακάνω!

— Ἀλήθεια τὸ λές;

— Ἀλήθεια.

Κάθε μπαμπᾶς ποῦ τιμωρεῖ τὸ παιδάκι του, ἀφορμὴν γυρεύει νὰ τὸ ἱκανοποιήσῃ. Ἔπῆρα λοιπὸν τὴν Κάκια 'ς τὴν ἀγκαλιά μου, τὴν ἐχάϊδεψα, τὴν ἐφίλησα, τῆς ἔδωσα λίγο σταφίλι, καὶ τῆς εἶπα ἕνα παραμῦθι... γεμάτο ψέμματα.

Ἔ, θὰ τὸ πιστεύσετε;.. Δὲν ἐπέρασε μία ὥρα, καὶ ἡ Κάκια ἐκατάφερε δεύτερον ψεῦμα, χειρότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον!

Ἔπρεπε τώρα, ὅπως εἶπα, νὰ τὴν τσιμπήσω μέχρις αἵματος. Ἀλλὰ βέβαια δὲν εἶχα τὸ θάρρος... Καὶ τὴν ἄφισα... Καὶ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐβαρέθηκα καὶ νὰ την ξαναμαλώσω. Κ' ἐσυλλογίσθηκα... νὰ σᾶς 'πῶ τί ἐσυλλογίσθηκα; ὅτι διὰ τὰ ψεύματα τῶν μικρῶν πταίομεν ἡμεῖς οἱ μεγάλοι. Ἀπὸ τὴν κούνιαν τὰνατρέφομεν μὲ ψεύματα. Αἰωνίως τὰ γελοῦμεν, διὰ τὸ κάθε τί, ἀπὸ τὰ μικρότερα ἕως τὰ μεγαλήτερα. Διὰ νὰ κάμνουν ὅ,τι θέλομεν, μεταχειριζόμεθα χίλια τεχνάσματα, δηλαδὴ χίλια ψεύδη. Εἴδατε εἰς τὸ ἐπεισόδιον ποῦ σᾶς διηγήθην; Ἡ Κάκια εἶπεν ἕνα ψεῦμα, κ' ἐγὼ τῆς εἶπα δύο, τρία—ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παραμῦθι. Καὶ

εἰς τὸ τέλος δὲν ἐκράτησα τὸν λόγον μου, καὶ διὰ τὸ δεύτερον ψεῦμά της ἀντὶ νὰ πάθῃ περισσότερα, δὲν ἔπαθε τίποτε. Θὰ ἔχῃ λοιπὸν ἄδικον ἂν αὔριον μᾶς κάμῃ τὰ ἴδια καὶ χειρότερα;

Τὸ ψεῦδος εἰς τὰ παιδιὰ εἶνε ἔμφυτον. . . Καλὲ ποῦ ἔμφυτον! . . Τοὺς τὸ μανθάνομεν, τοὺς τὸ ἐμπνέομεν μὲ τὴν ὡραίαν ἀνατροφὴν ποῦ τοὺς δίδομεν. Εἶνε, βλέπετε, τόσῳ δύσκολον ν' ἀνατραφῇ ἕνα παιδὶ χωρὶς τὰ μικρὰ ἀθῶα ψεύδη ποῦ μεταχειρίζονται γύρῳ του ὅλοι, γονεῖς, παραμάνα, νταντά, ἀδέλφια, φίλοι τοῦ σπιτιοῦ!

Ἀδέλφια. . . βέβαια καὶ τὰ ἀδέλφια. Δι' τοῦτο θὰ ἔλεγα εἰς ὅσους ἀπὸ σᾶς ἔχουν ἀδελφάκια, νὰ προσέχουν. Ὅσον ὀλιγώτερα ψεύματα τοῖς λέγουν, τόσον τὸ καλλίτερον. Θὰ τοὺς ἐσυμβούλευα μάλιστα νὰ τοῖς λέγουν *πάντοτε* τὴν ἀλήθειαν, — ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ'.

Τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Βασιλέως, ἀγορασμένο καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Παρίσι, ἦταν «τελευταίου συστήματος» καὶ ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένο—γιὰ νὰ μὴ σᾶς λέγω ὅτι ἔκοβε πενῆντα μίλλια τὴν ὥρα.

Εἶχε ὅμως τὸ ἐλάττωμα νὰ θέλῃ πετρέλαιο. Καὶ ὁ Βασιλεὺς Κουκουμπιμπῆς εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ πίνῃ. Καὶ ὁ Ἀρχιμάγειρός του, ἕνας κύριος τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ κλέπτῃ.

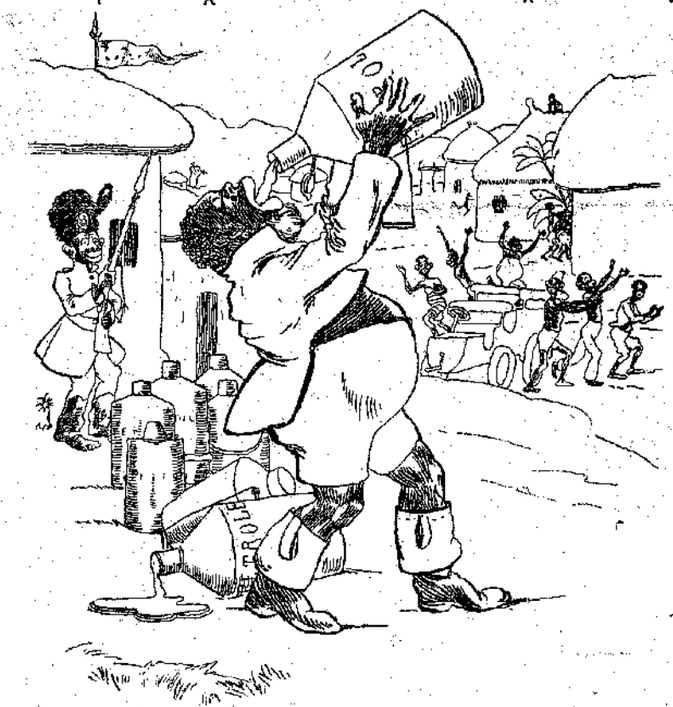

Λοιπόν, μιὰν ἡμέρα, ὁ Ἀρχιμάγειρος τοῦ ἔκλεψε ὅλες τὲς μπουκάλες τοῦ κονιὰκ ποῦ εἶχε στὴν ἀποθήκη του. Τὴν ἴδιαν ἡμέρα τοῦ ἦλθεν ὄρεξι τοῦ Κουκουμπιμπῆ νὰ μεθύσῃ μὲ κονιάκ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ηὗρε κονιάκ ἀπὸ τὸ θυμό του καὶ ἀπὸ τὴ δίψα του, ἐκρέμασε τὸν Ἀρχιμάγειρο κ' ἐξέσπασε στὸ πετρέλαιο. Καὶ ἤπιε μονορροῦφι ὅλους τοὺς τενεκέδες τοῦ πετρελαίου, ποῦ εἶχε ἄφθονους στὴν ἀποθήκη γιὰ τὸ αὐτοκίνητο!

Ἔτσι τὸ ἀμάξι ἔμεινε χωρὶς πετρέλαιο. Ὁ Κουκουμπιμπῆς ὅμως ποῦ ξεύρομε πόσον ἦταν ἐφευρετικός, ἀντικατέστησε τὴν κινητήριον αὐτὴν δύναμιν μὲ ἄλλην, δηλαδὴ ἔβαλε κομμιὰ δεκαριὰ ἀραπάδες νὰ σέρνουν τὸ ἀμάξι ἀπὸ ἔμπρος καὶ ἄλλους τόσους νὰ τὸ σκουντοῦν ἀπὸ πίσω, καὶ ἔτσι ἐπήγαινε μιὰ χαρά.

Εἶνε ἀλήθεια ὅτι δὲν ἔκοβε πιὰ πενῆντα μίλλια τὴν ὥρα. Ἀλλὰ τὴ δουλειά του τὴν ἔκαμνε. Ἔπειτα, ἡ βασιλικὴ ἄμαξα δὲν πρέπει νὰ τρέχῃ μὲ τόση γρηγοράδα καὶ νὰ γίνεται ἄφαντη πρὶν προφθάσῃ κανεὶς νὰ ἰδῇ τὸν Βασιλέα! Ὅσο ἀργότερα, τόσο καλλίτερα.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. (Συνέχεια.)

Ἡ πλήγη τοῦ Γάστωνος, ἂν καὶ εἶχε τρέξῃ πολὺ αἷμα, ἦτο ἐλαφρὰ ὁπωσδήποτε· Ἐδόθησαν εὐθὺς νέα ἄλογα εἰς τοὺς δύο ἥρωάς μας, ποῦ συνῆλθαν ἐντελῶς καὶ οἱ δύο· καὶ τότε πλέον ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Πέτρου νὰ διηγηθῇ τὰ ἀνδραγαθήματα ποῦ ἔκαμεν εἰς τὸν κοῖλον δρόμον, καὶ τα διηγήθη μὲ σπανίαν μετριοφροσύνην.

Ὁ στρατάρχης ἐφαίνετο γεμάτος ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ἀνδρείαν τῶν τριῶν νεανίσκων καὶ διὰ τὸ μυθικὸν κατόρθωμα τοῦ Πέτρου. Ὅπως ὁ Πλανσέτος εἰς τὸ Παρίσι, ἐπανέφερε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν μνήμην του τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς του καὶ θαυματουργοῦ Πόρθου, τὸν ὁποῖον ὁ Πέτρος τοῦ ἐνθύμιζε μὲ τόσον ἐκπληκτικὸν τρόπον.

Μόλις ἐπέστρεψεν εἰς τὸν καταυλισμόν του, ἀπέπεμψεν ὁ Ἀρτανιὰν τὴν αὐτοσχέδιον συνοδίαν του.

— Ν' ἀναγγείλετε, κύριοι, εἰς τὸν κ. στρατάρχην Βιλλὰρ ὅτι θὰ τὸν ἐπισκεφθῶ, παρήγγειλεν εἰς τοὺς ἀκολούθους, οἱ ὁποῖοι ἀπεμακρύνοντο.

Κατόπιν, ὅταν αὐτοὶ ἀπεμακρύνθησαν, ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐφίλησε τοὺς τρεῖς νέους Ἐστιράκ, καὶ ἐδήλωσε ὅτι τοῦ λοιποῦ ἀπετέλουν μέρος τῆς ἰδιαιτέρας του ἀκολουθίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ζ'.

Ὅπου οἱ τρεῖς ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανιὰν παρακάθηνται εἰς πολεμικὸν συμβούλιον καὶ ἀναλαμβάνουν νέαν ἐντολήν.

Ὅταν ὁ Ἀρτανιὰν ἔμεινε μόνος, ἐξαναδιάβασε μὲ τὴν ἡσυχίαν του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Βοαζέν, ἡ ὁποία ἦτο οὕτω πως συντεταγμένη:

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐπιδοκιμάζει τὸ σχέδιόν σας περὶ ἀποφασιστικῆς ἐφόδου ἐναντίον τοῦ ὠχυρωμένου στρατοπέδου τῆς Δεναίν.

» Σᾶς παρακαλεῖ νὰ το ἀνακοινώσετε εἰς τὸν κ. Βιλλὰρ καὶ νὰ προσπαθήσετε νὰ τον κάμετε ν' ἀποφασίσῃ τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, διὰ τὴν ὁποίαν γνωρίζω ὅτι δεικνύει ἀπέχθειαν. Ἂν δὲν κατορθώσετε νὰ νικήσετε τοὺς διαταγμούς του, ἀλλὰ ἡ δύναμις ὑπὸ πραγμάτων προκαλέσῃ ὁπωσδήποτε μίαν ἐπιτυχῆ ἐνέργειαν ἐναντίον τῆς Δεναίν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θέλει χαρῇ τὰ μέγιστα. Ἐν συντομίᾳ, κύριε στρατάρχα, ὁ βασιλεὺς θὰ σας ὀφείλῃ πολὺ μεγάλην χάριν διὰ πᾶν ὅ,τι δυνηθῆτε νὰ κάμετε ὑπὲρ τοῦ θριάμβου τῶν ὅπλων μας καὶ τῆς σω-

» τηρίας τῆς προσφιλοῦς μας Γαλλίας.»

Καθὼς ἐτελείωνε τὴν ἀνάγνωσίν του, εὐρὺ μειδίαμα ἤνθησεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρτανιὰν· τὰ μάτια του ἐσπινθήριζαν ἀπὸ τὴν χαράν· χωρὶς καθόλου ν' ἀργοπορήσῃ, διέταξε νὰ του φέρουν τὸν ἵππον του· ἔπειτα συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀκολούθους του, μετέβη εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ ἀρχιστρατήγου, ὅπου εἰσῆλθε μόνος.

Ὁ Βιλλάρ, προειδοποιηθεὶς ὅτι ὁ στρατάρχης Μοντεσκιοῦ εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου γράμμα ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν αὐλήν, ἐδέχθη ψυχρότατα τὸν συνάδελφόν του.

Ἀλλὰ πολὺ ταχέως ἡ διαπασῶν τῶν φωνῶν ὑψώθη· καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, μεταξὺ τῶν δύο στρατάρχων ἐγίνετο συζήτησις, καὶ συζήτησις θυελλώδης.

Ἔξαφνα, τὸ παρα ἔτασμα τῆς εἰσόδου ἐτραβήχθη ἀποτόμως καὶ ὁ Ἀρτανιὰν ἐξῆλθε, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα, τὰ μουστάκια ἀγριεμμένα, τὰ μάτια φλογοβόλα, τὸ χέρι ἀκόμη σφιγμένον εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ὡς νὰ εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ το σύρῃ ἀπὸ τὴν θήκην του.

Χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἐπέστρεψε μὲ ταχὺν καλπασμὸν εἰς τὸ κατάλυμά του, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς τρεῖς νεαροὺς ἀκολούθους του.

— Ἐξάδελφοι, τοὺς εἶπεν, ἅμα ἔμεινε μόνος μαζί των, μόλονότι εἶσθε τόσον νέοι, ἐδείξατε ὅμως, ἐρχόμενοι νὰ μ' εὑρῆτε ἐδῶ, τόσην ἀνδρείαν δραστηριότητα καὶ ἐξυπνάδα, ὥστε, πολλοὶ σωστοὶ ἄνδρες δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ σας φθάσουν. Σήμερον, πρέπει νὰ με ἀκούσετε μὲ προσοχήν· διότι πρέπει νὰ σας ἐξηγήσω ἐν συντόμῳ εἰς ποίαν θέσιν εὑρίσκονται τὰ στρατεύματά μας καὶ εἰς ποίαν τὰ στρατεύματα τοῦ ἐχθροῦ, πρὶν σας εἰπῶ τὴν νέαν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν ἀναμένω ἀπὸ ἐσᾶς. Ἀληθινά, εὐλογῶ τὸν ἐξάδελφόν μου πατέρα σας, διότι σᾶς ἔστειλε πρὸς ἐμέ· διὰ τὸν σκοπὸν ποῦ ὀνειροπολῶ, κανένα ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ μου δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιήσω. Κυττάξετε προσεκτικὰ αὐτὸν τὸν χάρτην, ἐξάδελφοι, καὶ ἀκολουθήσατε τὰς ἐξηγήσεις μου . . Ὁ στρατὸς τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου κατέχει τὴν ἐξοχήν, μεταξὺ τῆς Δεναὶν καὶ τῆς Λανδρενῆ, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὄχθην τοῦ Σέλλα, τοῦ ὁποίου ἡμεῖς κατέχομεν τὴν ἀριστερὰν ὄχθην. Ὁ κ. στρατάρχης Βιλλὰρ (τὸν ὁποῖον, μ' ὅλα ἐκεῖνα, ἐκτιμῶ ὡς ἄνδρα γενναιότατον καὶ ἔμπειρον πολέμαρχον) ἐπιμένει εἰς τὴν ἰδέαν του ὅτι πρέπει νὰ βαδίσωμεν πρὸς ἐπικουρίαν τῆς Λανδρενῆ. . . Ἐγὼ — ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀρτανιάν,—μελετῶ ἄλλο, τολμηρότερον ἐγχείρημα· τὴν ἄδειαν διὰ νὰ το ἀποπειραθῶ εἶχα γράψῃ διὰ νὰ λάβω ἀπὸ τὸν Βασιλέα, καὶ τὴν ἄδειαν αὐτὴν ἀκριβῶς μοῦ ἔφερεν ὁ Φραγκίσκος.

— Τότε λοιπόν; εἶπεν ὁ Γάστων.

— Λοιπόν, ὁ κ. Βιλλὰρ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀκτύσῃ τίποτε· καὶ, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔχει τὴν ἀνωτάτην ἀρχηγίαν, ὀφείλω νὰ ὑποκύψω ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἐλπίζω ὅμως νὰ προσηλυτίσω τὸν κ. Βιλλὰρ εἰς τὸ σχέδιόν μου, καὶ, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τὸν παρασύρω καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ. Πρὸς τοῦτο, διὰ νὰ μὴ διακινδυνεύσω τίποτε, χωρὶς μελέτην, ποῦ χρειάζονται ἀκριβεῖς πληροφορίαι διὰ τὰ ὁλλανδικὰ στρατεύματα, τὰ κλεισμένα μέσα εἰς τὴν Δεναὶν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ λόρδου Ἀλδερμάλη. Καὶ τὰς πληροφορίας αὐτάς, ἐξάδελφοί μου, σᾶς στέλλω νὰ τας φέρετε ἀπὸ μέσα.. ἀπὸ τὴν Δεναίν...

«Καὶ τὰς πληροφορίας αὐτάς, ἐξάδελφοί μου, σᾶς στέλλω νὰ τας φέρετε..» (Σελ. 285, στ. 6'.)

— Πότε ἀναχωροῦμεν; ἠρώτησεν ἁπλῶς ὁ Γάστων.

— Θὰ περιέλθετε πρῶτα μαζί μου τὴν παράταξίν μας διὰ νὰ ἐξοικειωθῆτε μὲ τὴν ὄψιν τοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ μάθετε νὰ ἐκτιμᾶτε μ' ἓν βλέμμα τὴν ἀριθμητικὴν δύναμιν ἑνὸς οἱουδήποτε στρατιωτικοῦ σώματος. Καὶ κατόπιν, ἔπειτα. . . μὰ τὸ ναί! ἔπειτα, πρέπει νὰ εὑρεθῇ τὸ μέσον νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν Δεναίν. Ὁμιλῶ διὰ σᾶς, βαρῶνε, καὶ διὰ τὸν Πέτρον, διότι κρατῶ μαζί μου τὸν Φραγκίσκον.

— Ὦ! ἐξάδελφέ μου, σᾶς παρακαλῶ, μή με χωρίσετε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μου! εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ Φραγκίσκος· ἄλλως τε, ἐπρόσθεσε σοβαρώτατα, ἔχω κι' ὅλας τὸ σχέδιόν μου.

— Γιὰ δῆτέ τον! Καὶ πῶς εἶνε φτιασμένο τὸ σχέδιόν σου, κατεργαράκο μου;

— Νὰ το! φρονῶ ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ πάμε καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ Γάστων κ' ἐγὼ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν Δεναίν· ὁ Πέτρος θὰ κρυφθῇ εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ἐγώ, ποῦ ὡς παιδὶ δὲν προκαλῶ πολλὰς ὑποψίας, θὰ δυνηθῶ εὐκολώτερα νὰ πηγαινοέρχωμαι καὶ νὰ τους δίδω ἀμοιβαίως εἰδήσεις.

— Ξέρεις, μικρέ μου ἐξάδελφε, ὅτι εἶνε θαυμασία ἡ ἰδέα σου; Ἀλλὰ νὰ ἐκτεθῇς ἔτσι! . . .

— Κύριε στρατάρχα, ἂν αὐτὸ ἠμπορῇ νὰ ὠφελήσῃ τὴν Γαλλίαν, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ μου χαρισθῆτε!

— Μὰ τὸ αἷμα τοῦ θυμοῦ, Φραγκίσκε, εἶσαι λαμπρὸ καὶ σπάνιο παιδί! Πήγαινε λοιπὸν μαζί των. Ἀλλά, ξεύρετε τί συλλογίζομαι; μὲ τὴν γασκωνικὴν προφοράν σας, θὰ προδοθῆτε ἀμέσως.

— Κύριε στρατάρχα, παρετήρησεν ὁ Γάστων, ἐγὼ δὲν ἔχω καὶ τόσον καταφανῆ τὴν προφοράν· ἄλλως τε θὰ ὁμιλῶ ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον. Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν Φραγκίσκον, εἰς τὸ τὰ ξεῖδί μας τόσον διεσκέδαζεν ἀπομιμούμενος τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα τῶν τόπων ποῦ ἐπεράσαμεν, ἀπὸ τὴν Λιμόγην ἕως τὴν Πικαρδίαν, ὥστε ἔγινε πολὺ δυνατὸς εἰς αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ τα ἐκατάφερνε νὰ κάμῃ τὸν Φλαμανδὸν καλλίτερα καὶ ἀπὸ ἀληθινὸς Φλαμανδός.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια, τὸ ξέρεις δά, κὺρ στρατάρχη! ἐπεβεβαίωσεν ὁ ἄνθρωπάκος μας, ἀπομιμούμενος τὴν φλαμανδικὴν προφορὰν μὲ τόνον τόσον κωμικόν, ὥστε ὁ γενναιότατος Ἀρτανιὰν ἐξέσπασε εἰς γέλια.

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἄρμ.]

ΕΙΣ ΨΕΥΤΗΝ

Ἡ Μοῦσ' ἀλαφραπάτηρος
Κ' ἐστάθηκε ἐμπροστά μου
Καὶ μοῦδειξε τὴ μύτη του
Γιὰ τὴ σκορδομυτιά μου.

—Μοῦσα, καὶ πῶς νὰ τονε 'πῶ
Γιὰ νὰ βαλθῇ σὲ μέτρο;
—Βάλε του κάλπικ' ὄνομα
Κι' πές τονε κὺρ Πέτρο.

—Στρ. ψε, σιὸρ Πέτρο, κατὰ μὲ
Τὸ γαλνό σου βλέμμα,
Κι' ἂν ἠμπορῇς, βγάλε πνοὴ
Ποῦ νὰ μὴν εἶνε ψέμμα.

[Ἀπὸ τὰ Ἐπιγράμματα τοῦ ΣΟΛΩΜΟΥ]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Ἴδε τὴν Προκήρυξιν, φυλλάδιον 17, σ.135.]

Δὲν εἰμπορῶ νὰ εἴπω ὅτι τὸν Διαγωνισμόν μας αὐτὸν ἔστεψεν ἡ μεγαλητέρα ἐπιτυχία. Παλαιότεροι Διαγωνισμοὶ Ζωγραφικῆς, καὶ μάλιστα μὲ τὸ ἴδιον θέμα, μᾶς ἔδωσαν καλλίτερα ἀποτελέσματα. Ἀρά γε οἱ σημερινοὶ συνδρομηταί μου δὲν ζωγραφίζουν καλά, ἢ δὲν ἔλαβαν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν οἱ καλλίτεροι; Τὸ θέμα δὲν πιστεύω νὰ πταίῃ· καὶ ἄλλοτε, καθὼς σᾶς εἶπα, ἐζήτησα Πασχαλινὴν Κάρταν, καὶ δὲν μετενόησα δι' αὐτό.

Διηγωνίσθησαν ἐν ὅλῳ 39. Ἐκ τούτων ἀποκλείονται: ὁ *Στάνλεϋ*, ὁ *Μελαγχολικὸς Ἐρημίτης*, τὸ *Πεπρωμένον*, ὁ *Ἱππότης τοῦ Βυζαντίου*, ἡ *Χίμαιρα*, ἡ *Νηρηὶς τῶν Ἀγράφων*, *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* καὶ ὁ *Δ. Ε. Ψόρρας*, — διότι αὐτοὶ δὲν συνεμορφώθησαν μὲ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως, καὶ ἀντὶ νὰ στείλουν κάρταν *πασχαλινήν*, ἔστειλαν μίαν ζωγραφιὰν οἱανδήποτε (π. χ. τὸ *Πεπρωμένον* ἐζωγράφισεν εἰς μίαν κάρταν «Διάβασιν ποταμοῦ»· ὁ δὲ *Ἱππότης τοῦ Βυζαντίου* — ὁ καλλίτερος ζωγράφος ἐκ τῶν ἀποκλεισθέντων, — ἔστειλε μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν.)

Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οἱ περισσότεροι ἐδοκίμασαν μὲν νὰ ζωγραφίσουν μίαν παράστασιν πασχαλινήν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἡ ἐκτέλεσίς των εἶνε πολὺ κατωτέρα τῆς ἰδέας των. Ἰδοὺ αὐτοί: *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*, (Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, οἰκογενειακὴ σκηνή·) *Ἀσβιακὸς Οὐρανὸς* (ἐν ἀρνάκι, πασχαλινὸν βέβαια, — ἐκ τοῦ φυσικοῦ·) *Μεγάλη Ἑλλὰς* (μία κόρη, μὲ διάκοσμον ἀνθέων, ἐν αὐγὸ καὶ μία καμπάνα·) *Κόκκινον Κρίνον*, *Κατσαρίδα* καὶ *Θερινὸς Οὐρανὸς* (ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ) *Παρ. Ι. Εὐαγγελινὸς* (τὸ «Δεῦτε λάβετε φῶς» εἰς τὴν Ἐκκλησίαν·) *Ἀστερόεις Οὐρανός*, (ὀλίγ' ἀπ' ὅλα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ εὐφυέστερον εἶνε ἡ ἀνατολὴ τοῦ Πάσχα, ὅπου ἀντὶ ἡλίου βγαίνει ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἕνα πελώριον αὐγό·) *Ξενιτευμένος Ναύτης* (ὁ ὁποῖος κοντὰ εἰς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», γράφει καὶ «Μὴ λησμονῆτε τὸ Ἑσπάθωμα» — ἂν ἔκαμνα διαγωνισμὸν Ρεκλάμας, θὰ τὸν ἐβράβευα χωρὶς ἄλλο·) *Κῦμα τῆς Μεσογείου* (τὸ «νέον φῶς»· μία γυναῖκα μὲ τὸ κερί της, ἐπιστρέφουσα τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν·) *Ὠχρὸν Ἀμάραντον* (ἔξωθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν·) *Δοὺξ τῆς Καρύστου*, (φαγοπότι εἰς τὸ ὕπαιθρον, χορός, τσούγγρισμα κτλ.) καὶ *Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς* (πασχαλινὸν γεῦμα εἰς τὸ σπίτι.)

ΚΕΝΤΡΙ (*Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.*)

Ἔρχονται τώρα ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἐκτέλεσις εὑρίσκονται εἰς κάποιαν ἁρμονίαν. Αὐτὰ τὰ ἔργα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τα κυττάζῃ ἐπιτέλους... χωρὶς νὰ τρομάζῃ.

Ἡ *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* ἐζωγράφισε δύο ἀρνάκια μέσα εἰς πασχαλιές· τὸ ἕνα φορτωμένον μ' ἕνα πανέρι γεμάτο αὐγά—κόκκινα βέβαια. Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι ἡ ζωγραφιὰ αὐτή, διὰ νὰ γίνῃ κάρτα, πρέπει νὰ μικρύνῃ τόσον, ὥστε νὰ μείνῃ μόνον τὸ ἓν δέκατον ἕκτον. Ἐννοεῖται ὅτι μετὰ τόσην σμίκρυνσιν, τὰ πράγματα δὲν θὰ φαίνωνται καθαρά.

Ἕνα κοριτσάκι, εἰς ὡραῖον πλαίσιον μαιάνδρου, κάθηται εἰς τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου, ἔχει εἰς τὴν ποδιάν του πασχαλιές, καὶ ἐνῷ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, κτυπᾷ μίαν καμπάναν, ἡ ὁποία ἔχει σχῆμα σπασμένου αὐγοῦ καὶ γράφει ἐπάφει «Χριστὸς Ἀνέστη».— Εἶνε ἡ κάρτα τοῦ *Νίκου Κατερινοπούλου*.— Ἂν τὸ πρόσωπον δὲν ἦτο χαλασμένον, — τὸ ἕνα μάτι πιὸ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἄλλο, — ἡ κάρτα αὐτὴ θὰ ἐλάμβανε πολὺ καλὴν θέσιν.

Ἕνα πουλί, ἀντιγραμμένον ἴσως ἀπὸ ζωολογίαν, κρατεῖ εἰς τὸ ράμφος του δύο πινακίδας. Εἰς τὴν μίαν («Καλὸ Πάσχα, παιδάκια!») δύο παιδάκια τσουγγρίζουν· εἰς τὴν ἄλλην («Καλὸ Πάσχα, ποντικάκια!») δύο ποντικάκια κουβαλοῦν ἐν αὐγὸ — μὲ τὸν γνωστὸν τρόπον τῶν ποντικῶν. Ἡ ἰδέα χαριτωμένη· ἡ ζωγραφικὴ ὄχι τόσον. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ κάρτα τῆς *Ψυχῆς τῆς Λέσβου*.

Ἕνα πελώριον αὐγό, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Χριστὸς Ἀνέστη καὶ μ' ἕνα ἀρνάκι ζωγραφισμένον ἐπάνω, τὸ αὐγὸ αὐτὸ μισοχωμένον μέσα εἰς πασχαλιές, καὶ δίπλα ἕνα λάβαρον μὲ τὴν Ἀνάστασιν, —ἰδοὺ τὸ κορῴδον σύμπλεγμα τοῦ *Βενιαμὶν τοῦ Λεσβίου*. Δυστυχῶς ἡ ζωγραφική του ἰμοιάζει μᾶλλον μὲ δεῖγμα κεντήματος, ἀπ' αὐτὰ ποὺ δημοσιεύουν τὰ περιοδικὰ τῶν ἐργοχείρων.

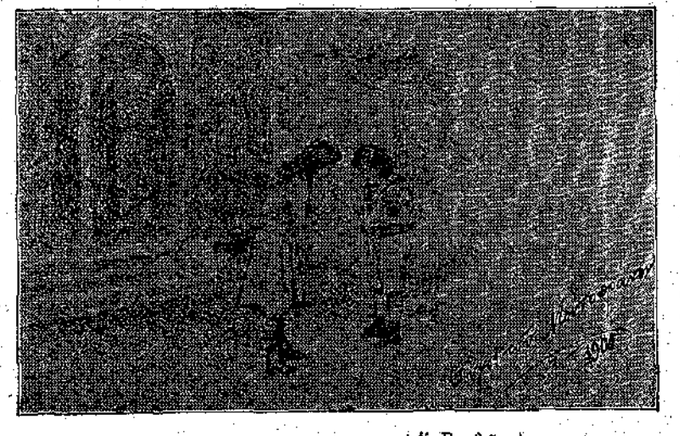

ΟΥΓΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΣΟΠΡΑΝΟΥ (*Α' Βραβεῖον.*)

Εἰκὼν ἡ γελοιογραφία γαλλικοῦ περιοδικοῦ ἔχει μεταποιηθῆ δεξιῶς ὑπὸ τοῦ *Ὁμπαίου Ἑρμοῦ* εἰς πασχαλινὴν σκηνὴν ἐν ὑπαίθρῳ. Ἐδῶ τρώγουν, ἐκεῖ τσουγγρίζουν, παρακάτω ψήνουν ἀρνιά... Τὸ σύνολον εὐάρεστον, ἀλλὰ κάποιος ξενικὸς χαρακτὴρ διατηρεῖται καὶ ἀφαιρεῖ τὴν ἀξίαν.

Ἕνα μικρὸ παιδάκι ἡμίγυμνον, ἐναγκαλίζεται μὲ ἀγάπην ἕνα ἀρνάκι, τὸ ὁποῖον σὲ λίγο βέβαια θὰ σφάξουν. Ἡ εἰκὼν μέσα εἰς πλαίσιον ἀπὸ κλώνους πασχαλιᾶς, συμπεπλεγμένους κατὰ τὴν νέαν τέχνην (ἀρ-νουβώ.) Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» γραμμένον ἀπὸ κάτω κομψότατα. Ὁ *Ἄσπρος Ἀράπης* ἔχει χέρι λεπτόν. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως καὶ ἡ εἰκὼν καὶ ὁ διάκοσμος εἶνε μιμήσεις.

Ὁ *Ξάνθιππος*, τὸ *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* καὶ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* ἔζωγράφισαν παιδιὰ ποῦ τσουγγρίζουν. Ἡ καλλιτέρα ἐκτέλεσις εἶνε τοῦ *Ὑπὲρ Πατρίδος*. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μοῦ φαίνεται ὅτι διεσκεύασε ξένην εἰκόνα.

Ἡ σχετικῶς καλλιτέρα κάρτα εἶνε ἡ τοῦ *Οὔγου τοῦ Μονσοπράνου*. Δύο παιδιά, ἓν ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι, ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν—σὰν νὰ εἶνε ἡ Μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, — εἰς τὴν ἀρχὴν ἑνὸς δρόμου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου διαφαίνεται ἡ Ἀκρόπολις, τσουγγρίζουν τ' αὐγά των. Σχέδιον ἀρκετὰ καλόν, ἐκτέλεσις λεπτή, ἀνωτέρα ὅλων τῶν προηγουμένων ποῦ ἔστειλαν τὸ ἴδιον θέμα. Ἓν ἐλάττωμα ἴσως θὰ εὕρισκε κανείς: ὅτι δὲν εἶνε ζωγραφιὰ ἐντελῶς διὰ κάρταν. Θὰ ἤθελα κ' ἕνα διάκοσμον, κ' ἕνα πλαίσιον, κ' ἕνα κενόν, καὶ μίαν ἐπιγραφήν... Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ καλλιτέρα; Δυστυχῶς δὲν τὴν βλέπω. Καὶ βραβεύω αὐτήν, καὶ τὴν δημοσιεύω, μολονότι ἦτο ἀμυδρὰ ζωγραφισμένη μὲ μολύβι καὶ ἡ τσιγκογραφία, καμωμένη μὲ *ρὰστ* (τὸ φαιὸν αὐτὸ *φὰ τ ο*, τὸ ὁποῖον μεταχειριζόμεθα ὅταν τσιγκογραφοῦμεν φωτογραφίας ἢ εἰκόνας ποῦ δὲν ἔχουν καθαρὰς καὶ ὡρισμένας τὰς γραμμάς) δὲν τὴν ἀποδίδει τελείως.

Ἡ ἄλλη κάρτα ποῦ βλέπετε, ἡ ἑλληνικωτάτη, ἡ τόσον χαρακτηριστική, εἶνε τοῦ *Κεντριοῦ*. Ἀλλὰ τὸ *Κεντρὶ* ἐβραβεύθη εἰς τὸν Διαγωνισμόν μας καὶ ἄλλοτε. Ἔπειτα τὸ *Κεντρὶ* εἶνε τώρα δόκιμος γελοιογράφος καὶ θὰ σας ἀδικοῦσε ἂν διηγωνίζετο μαζί σας. Δι' αὐτὸ τίθεται *ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ* καὶ... δημοσιεύεται ἡ ἐπιστολή, μὲ τὴν ὁποίαν συνώδευσε τὴν κάρταν του:

«Χριστὸς Ἀνέστη! Σᾶς στέλλω ἕνα καλλιτεχνικὸν ἔκτρωμα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς. Ἡ σύνθεσις αὐτὴ ἐνεπνεύσθη μέσα στὴν πασχαλιάτικη κίνησι τῆς Ναυπάκτου κ' ἐσχεδιάσθη στὸ μόνο χαρτὶ τῆς Ζωγραφικῆς ποῦ κατώρθωσα νὰ οἰκονομήσω ἐδῶ. Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀργά.— *Κεντρί*.»

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Οὔγος τοῦ Μονσοπράνου* [10Ε] — (Τὸ *Κεντρὶ* [15Ε], ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ὑπὲρ Πατρίδος* [8Ε]. — *Ξάνθιππος* [7Ε].

ΤΡΙΤΟΝ Β ΑΒΕΙΟΝ: *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον* [7Ε]. — *Ἄσπρος Ἀράπης* [7Ε]. — *Πομπαῖος Ἑρμῆς* [5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Βενιαμὶν* ! *Λέσβιος*.—*Ψυχὴ τῆς Λέσβου*.—*Νίκος Κατερινόπουλος*.— *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*.—*Ἀσβιακὸς Οὐρανός*.—*Μεγάλη Ἑλλάς*.—*Κόκκινον Κρίνον*.—*Κατσαρίδα*.—*Θερινὸς Οὐρανός*.— *Παρ. Ι. Εὐαγγελινός*.—*Ἀστερόεις Οὐρανός*.— *Ξενιτευμένος Ναύτης*.— *Κῦμα τῆς Μεσογείου*.— *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*.— *Δοὺξ τῆς Καρύστου*.—*Ἀμίμητος Γελωτοποιός*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 93ος

Ὑδρεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1905.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 93ος Διαγωνισμός, πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, πρέπει νὰ γράσουν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων. (Τιμᾶται 1 φρ.)

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εὑρίσκονται ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον Γ' (ἴδε φυλλάδιον 1—2, σελὶς 11.)

Βραβεῖα θὰ ἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα διὰ πάντας τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, παράγραφοι α', β', γ'.)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Ἀετιδεὺς* τρώγει κρέας καὶ παραπονεῖται ὅτι εἶνε ὅλο νεῦρα.

Καὶ ὁ *Θαλάσσιος Ἀήρ*:

— Φαίνεται ὅτι τὸ ἀρνάκι θὰ ἦτο νευρικόν...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τοὺς τελευταίους διαγωνισμούς, καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των.

Πολὺ εὐτυχισμένο παιδὶ αὐτὸ τὸ *Φουρνέλλο* [ΕΕ]. Περνᾷ λαμπρὰ εἰς τὴν ὡραίαν ἐξοχὴν τῆς πατρίδος του, εἰς ἓν χωρίον παραθαλάσσιον. Ἔχει πύργον, ἔχει ἕνα μαῦρο ἀλογάκι ποῦ τὸ ὠνόμασεν *Αἴολον* (ὅπως ὁ Πρόας ὁ Νεκίου), καὶ ἕνα σκυλάκι ποῦ λέγεται Μαριμπῆς (ἴδε καὶ Βοεροποῦλαν.) Ἔχει μίαν βαρκοῦλαν — παιγνίδι, ἀλλὰ μήκους ἑνὸς μέτρου. — ἔχει μίαν μεγάλην μπανιέραν ὅπου μαζεύονται καὶ κολυμβοῦν, δώδεκα παιδιά... καὶ τί δὲν ἔχει! Νὰ τὰ χαίρεται, καὶ νὰ εἶνε πάντα καλὸ παιδί, διὰ νὰ τοῦ ἀξίζουν.

Καὶ τὸ βελτάριον ὡραιότατον, *Δικόφαλε Ἀετέ* [ΕΕ], μὲ τὴν εἰκόνα καὶ τὸ αὐτόγραφον τοῦ ἥρωος Μελᾶ, καὶ ὅσα ἐπ' αὐτοῦ γράφεις ἐνθουσιώδη καὶ πατριωτικά. Εὖγε. Καὶ αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ ὑπερήρεσαν.

Ποῖος νομίζετε μοῦ γράφει σήμερα, καὶ ὕστερ' ἀπὸ πόσον καιρόν; Ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* [5Ε], καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἓξη μῆνας! Τοῦ ἔδωσεν ἀφορμὴν νὰ μοῦ γράψῃ καὶ νὰ με συγχαρῇ ἡ ἀπόφασίς μου περὶ τῶν πολλαπλῶν ἐπιστολῶν... Τί καλὰ ποῦ ἔγινεν αἰτία νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κύκλον μας ἕνας τόσον καλὸς φίλος! Ἡ ἐπιστολή του χαριτωμένη, μάλιστα δὲ καὶ μὲ λογοπαίγνια. Νὰ ἴδω τώρα, θὰ ἐξακολουθήσῃ;

Ἀλλὰ καὶ ἡ *Κόρη τοῦ Αἰθέρος* [ΕΕΕ] δὲν πηγαίνει ὀπίσω, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἔκαμε νὰ μοῦ γράψῃ ἑπτὰ μῆνας! Ἡ ὡραία ἐπιστολή της μὲ ἀποζημιόνει μὲ τὴν περιγραφὴν τὴν εὐφυεστάτην μιᾶς ἐκδρομῆς, μὲ τὴν εἴδησιν τῶν εὐτυχῶν ἀρραβώνων τῆς ἀδελφῆς της, — θερμὰ συγχαρητήρια, — καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ θὰ μ' ἐπισκεφθῇ ὅπως τὴν ἄλλην φορὰν εἰς τὸ γραφεῖον μου. Τὴν περιμένω.

«Ἡ ἀληθινὴ ἀπόλαυσις εἶνε ἡ Διάπλασις. Καὶ εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε λησμονεῖ τις τὸν φοβερὸν καύσωνα.» Αὐτὰ μοῦ γράφει εἰς τὴν ὡραίαν της ἐπιστολὴν ἡ *Ἀνάμνησις τῆς Καρύστου* [ΕΕ], ἡ ὁποία προμηθεύεται καὶ διαβάζει παλαιούς μου τόμους καὶ ἐντυφᾷ εἰς τὰ διηγήματά των, τὰ ὁποῖα εἶνε τόσον ὡραῖα ὅσον καὶ τὰ σημερινά.

Πῶ, πῶ! τί ἔπαθε τὸ *Ἀγαπητὸ Ἀγγελοῦδι* [ΕΕ]! Ἔφαγε ξύλο ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ του! Διότι ἐκόλλησε εἰς τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ ρεκλάμες τῆς Διαπλάσεως, — κάτι πουλάκια ποὺ τὰ ἐζωγράφισε μόνον του, κ' ἐκρατοῦσαν, λέγει, εἰς τὸ ράμφος των πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Ζήτω ἡ Διάπλασις», — καὶ... ἐχάλασε τοὺς τοίχους. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἐπειδὴ ἐπρόκειτο περὶ Διαπλάσεως τὶς ἔφαγε μαλακώτερα. Ὁπωσδήποτε, περάστικά.

Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς [ΕΕ] ἡ μέθοδός σου εἶνε εὐφυεστάτη καὶ θὰ τὴν συστήσω (Παιδιά, ξεύρετε ἀκῶς νὰ μὴν ζεσταίνεσθε τώρα τὸ καλοκαῖρι; νὰ θυμᾶσθε καὶ νὰ φαντάζεσθε ὅτι εἶνε χειμών· ἔτσι θὰ τουρτουρίζετε...—μὲ τὴν φαντασίαν!) — Βεβαίως θέλω Ματικὰς Εἰκόνας, καὶ ἀφοῦ ἔχῃς «πολὺ νόστιμες» νὰ μου τὰς στείλῃς. Φθάνει νὰ μὴν ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἑλληνικὸν φύλλον.

Δὲν πταίω ἐγώ, *Ὑπὲρ Πατρίδος* [ΕΕ]. Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν κολλαὶ καὶ ἄρησε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου. Μετὰ δύο φύλλα θὰ τελειώσῃ ὁ πρῶτος γύρος, (θὰ ἔχω δηλαδὴ δημοσιεύσῃ ἀπὸ μίαν Ἄσκησιν τοῦ καθενός·) ὥστε βλέπεις ὅτι μένουν ἔξω καὶ περιμένουν ἀκόμη πολλοί.

Ἀμίμητε Γελωτοποιὲ [ΕΕ], πολλοὶ ἐως τώρα μοῦ ἐπρότειναν ναυδήσω τὴν συνδρομήν καὶ νὰ βελτιώσω τὸ φύλλον. Δὲν ἠξεύρω ἀκόμη τί θὰ ἀποφασισθῇ. Ὁπωσδήποτε, μία μικρὰ αὔξησις τῆς συνδρομῆς εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαία, διότι τώρα, μὲ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ φράγκου, ζημιόνομαι σημαντικά. Ἀλλ' εἰμπορεῖ νὰ ἀποφασισθῇ καὶ μεγάλη, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μεγαλώσῃ τὸ φύλλον. Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη.

Ἡ *Ἄφρα* [ΕΕ] δὲν βλέπει τὴν ὡραν νὰ μεγαλώσῃ. Καὶ ξεύρετε διατί; Διὰ νὰ κάμνῃ πράγματα, τὰ ὁποῖα τώρα δὲν εἰμπορεῖ. Π. χ. νὰ εὐχαριστῇ τοὺς φίλους της, νὰ κάμνῃ εὐτυχῆ πτωχὰ παιδιά, χαρίζουσα εἰς αὐτὰ τὴμισυ τῆς Διαπλάσεως, καὶ ἄλλα πολλά. Εὐτυχώς, ὅπως παρατηρεῖ καὶ ἡ ἰδία, τὰ ἔτη παρέρχονται γρήγορα.— Εἰς τὴν ἐρώτησίν της ἀπαντῶ ναί.

Τί σύμπτωσις! Καὶ ἡ *Νεόμπλ-Τρίπλ* [ΕΕ] ἐφαρμόζει τὴν μέθοδον τοῦ *Ρόδου τῆς Ἀνατολῆς*! Ἐνθυμεῖται τὸν χειμῶνα καὶ νομίζει ὅτι ὁρσίζεται ὀλίγον Σημειώσατε ὅτι μοῦ γράφει «ἀπὸ τὴν κάμινον τῆς πόλεως της.»

Κόκκινον Κρίνον [ΕΕ], σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν πρὸς τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*. Παράπεμψε καὶ σὺ τὴν *Κυματίζουσαν Σημαίαν*, καὶ γράψε της πολλὰ χαιρετίσματα ἐκ μέρους μου.

Τί πρωΐ ποῦ σηκώνεται ἡ *Παιδική Χαρὰ* [ΕΕ]! Ἔξη ἡ ὥρα, καὶ εἶνε ἕτοιμη διὰ περίπατον, καὶ μοῦ ἔχει γράψῃ καὶ τὴν ὡραίαν της ἐπιστολήν. Ἔτσι κάμνουν ἄραγε καὶ αἱ μικραὶ Ἀθῆναι;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Δατάνια* [ΕΕ], *Ἠλεκτρικὸς Κόδων* [Ε], *Ἀετιδεὺς* [Ε] *Θαλάσσιος Ἀήρ* [Ε], *Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου* [Ε], *Ἀοιδὸς τῆς Φλωρεντίας* [ΕΕ], *Παλλὰς* [ΕΕ], *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* [ΕΕ], *Κυρία Δέν με Μέλει* [ΕΕ], *Ἥλιος Ἀριστείδης* [ΕΕΕ],

καὶ *Μαῖρος Ἀστὸς* [ΕΕ] ποῦ μὲ ξαναθυμᾶται καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολύ.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Λέοντα τοῦ Σουλίου* (Ι.Χ.Χ.) *Ἑλληνικὴν Θεότητα* (Τ.Γ.) *Ὡραίαν Ἑλληνίδα* (★★★ μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ·) *Ἀετὸν τῆς Εὐβοίας* (Κ.Α.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) καὶ *Μουσουργὸν* (Α.Δ.Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.)

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: *Κυανοῦν Σπήλαιον* (Α.Μ.) *Λήθη* (Σ.Ρ. εὐχαριστῶ πολύ· βλέπεις ὅτι αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.) *Ἀτυχὴς Ὀνειροπόλος* (λοιπὸν περιμένω·) καὶ *Δικηγόρος τῶν Συνδρομητῶν* (★★, πῶς τὰ περνᾷς εἰς τὴν ἐξοχήν;)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπεθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Δόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὸν *Θερινὸν Οὐρανόν*, *Σημαίαν τοῦ Φωτός*, *Βουλγαροκτόνον*, *Ἀνυπόκριτον* καὶ *Τόξον τοῦ Φοίβου* — ἡ *Ἐαρινὴ Ἑστία* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Χαρὰν τῶν Γονέων*, *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης*, *Γλωσσοκοπάναν* καὶ *Ἔρημο Πουλί* — ἡ *Γλαῦξ τῆς Ἀθηνᾶς* μὲ τὸ *Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον*, *Κόκκινον Κρίνον*, *Ἀνάμνησιν τῆς Καρύστου* καὶ *Συριανὴν Ξανθούλαν* — ὁ *Κολυμβητὴς τοῦ Καρτεσίου* μὲ τὴν *Ἑσπερίαν Αὔραν*, *Φίλην τῶν Ζῴων* καὶ *Δικέφαλον Ἀετόν* — ἡ *Σημαία τοῦ Φωτὸς* μὲ τὴν *Εὐμολπιάδα*, *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Ντούμπλ-Τρίπλ*, *Ναυσικὰν* καὶ *Πολικὸν Ἀστέρα* — *Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος* μὲ τὸν *Αἰθέρα*, *Δάσος Φοινίκων*, *Ὡραίαν Τουρλίδα* καὶ *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* — ἡ *Νηρηΐς τῶν Ἀγράφων* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Βαθυρύακος*, *Δούκισσαν τῆς Καρύστου*, *Βρεγμένον Γάτον* καὶ *Πλανωμένην Ψυχήν* — τὸ *Φουρνέλλο* μὲ τὸν *Δόφον τοῦ Γάνου*, *Φίλην τῶν Ζῴων* καὶ *Κίτρινο Ντόμινο* — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὴν *Ζεβιδωμένην* καὶ *Ξανθὴν Φοίβην* — ἡ *Ἰδιάτροπος Ξανθούλα* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλῴνων*, *Ὁμιχλώδη Ψυχήν*, *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι*, *Ζὼ Ζὼ* καὶ *Ζεβιδωμένην* — ἡ *Κόρη τοῦ Αἰθέρος* μὲ τὴν *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*, *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων*, *Ρεμβάζουσαν Οὐρανολάτριδα* καὶ *Νάρκισσον* — ὁ *Βρυχώμενος Λέων* μὲ τὴν *Λίχρωμον Φούξιαν*, *Ναβιγοδονόσσορα* καὶ *Κάπο τῆ Ὄπερα* — ὁ *Μέλλων Διπλωμάτης* μὲ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος*, *Ἄφραν*, *Κινέζικην Κοτοῖδαν*, *Κίτρινο Ντόμινο* καὶ *Χειμώνανθον* — *Εἰρήνη ἡ Ἀθηναία* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζῴων*, *Ξανθὴν Φοίβην*, *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας*, *Κόκκινον Κρίνον* καὶ *Κομπομανιάν* — ὁ *Μαραμένος Μενεξὲς* μὲ τὸν *Ἀετιδέα*, *Ἀσημένιο Κῦμα*, *Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ*, *Φρὰ-Διάβολον* καὶ *Ξεπεσμένον Δόρδον*.

Ἀπαντάσεις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Χρυσόπτερον Ἄγγελον* (ἐγὼ δὲν ξεχνῶ τίποτε· εἰς αὐτὰ πταίει τὸ ταχυδρομεῖον.) *Ἀντίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (ὁ χῶρος τῆς ἀπαντήσεως τῶν Μ. Μυστικῶν εἶνε πολὺ ἀρκετός· ἐρώτα καὶ ἐμένα ποῦ διαβάζω τόσα τετράδια· θὰ ἤθελα τὸν διπλὸν καιρὸν ἂν ὑπῆρχε τόπος δύο στίχων διὰ κάθε ἀπάντησιν· ἀφίνω δὲ ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο περιττόν·) *Γλαῦκα τῆς Ἀθηνᾶς* (ποῦ ὅταν ἔρχεται τὸ φύλλον, τῆς ἔρχεται σὰν τρέλλα, καὶ δὲν ἔρχεται στὰ συγκαλά της παρ' ἀφοῦ τὸ διαβάσῃ ὁλοκληρον· εἶνε καὶ αὐτὸ μία φάσις τῆς διαπλασίτιδος·) *Οὐδένα* [Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς, ὅπου εἶδες «τὸν ἥλιον νὰ κάμνῃ τὸ θαλάσσιον λουτρόν του»·) *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*, *Χόνα τοῦ Τιθύρεου* [Ε] διὰ τὴν ποιητικὴν περιγραφὴν· ἡ ἀπόφασίς σου λαμπρά·) *Κολυμβήτριαν τοῦ Μὲξ* [Ε] ὁ ἀ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Χειμώνανθον* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὡραῖον δελτάριον, καὶ καλὸ ταξεῖδι·) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· *Μ. Μυστικὰ ἔστειλα* διὰ τὸ ἄλλο, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ ἀπαντήσῃς μὲ τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησίν μου πρὸς τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος*·) *Οὔγον τοῦ Μονοπρόσωπου* (χαίρω διότι τόσον σ' εὐχαρίστησεν ἡ ἀπόφασίς μου· [ΕΕ] δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις· ναί, ἦτο λάθος, τῶν μονάδων ἀντὶ τῶν δεκάδων, — ἀλλὰ τώρα πάει·) *Βρυχώμενον Λέοντα* [Ε], φυσικά! κοτζάμ λέων καὶ νὰ μὴν εἶσαι ἀκόμη γυμνασιόπαις! ποῦ ἀκούσθηκε!) *Τζάμον Ἀνακατωμένον* [ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν· εὐχαριστῶ καὶ περιμένω·) *Πιερίδα Ἀηδόνα* [Ε] ναί, τὸ πρόγραμμά σου μοῦ ἤρεσε πολύ, καθὼς καὶ τὸ γράμμα σου.) *Διακριθεῖσαν Ἀροσακειάδα* [ΕΕ], ἡ ὁποία ἑτοιμάζεται διὰ τὸν «Μικρὸν Λόρδον» καὶ εὐγνωμονεῖ τὸν κ. Φαίδωνα ποῦ ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιστολῆς του, ὁ θεῖος της ἀπεφάσισε νὰ τὴν *πάρῃ εἰς τὸ θέατρον*.) *Μελανόπιδα* [Ε], τώρα λοιπὸν ποῦ ἐξῆλθες ἀπὸ τὴν «δύσκολον θέσιν», ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά·) *Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν*, *Μαραμένον Μενεξὲν* (αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει· ὅ,τι μου στέλλουν κρίνω ποῖος τὸ ἔκαμε, ποῦ νὰ τὸ ἐξιχνιάσω;) *Ἐρυθρόδερμον*, *Σ. Α. Καρακλῆν* (ἀφοῦ ἔχῃς ψευδώνυμον διατὶ δὲν τὸ γράφεις; δὲν ἐνδίσα τίποτε ἐξ ὅσων ἐρωτᾷς καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξηγηθῇς καλλίτερα·) *Εὐμολπιάδα* καὶ *Σαν* (τῶν ὁποίων μὲ κατευχαρίστησε ἡ κοινὴ ἐπιστολή.) *Νηρηΐδα τῶν Ἀγράφων* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 *Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Σεπτεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράφουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείᾳ μας εἰς φακέλλους, ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων

[Κατὰ τὰνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἄρχεται ὁ νέος 93ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.]

408. Δεξιγρίφος.

Στοιχεῖον μὲ ἄνθος κοινὸν ἂν συνάψῃς,
Τὸ νοῦ σου... γιατὶ κιγδυνεύεις νὰ νάψῃς.

Ἐπάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπὲρ Πατρίδος.

409. Συλλαβόγριφος.

Δυὸ φθόγγοι κ' ἕνα μέλος
Ἐπιάσανε φιλία
Καὶ τύραννον μᾶς κάμνουν
Γνωστὸν 'ς τὴν ἱστορία.

Ἐπάλη ὑπὸ τοῦ Οὔγου τοῦ Μονοπρόσωπου.

410. Ἀναγραμματισμός.

Μάγον οἱονδήποτε διὰ νὰ σχηματίσῃς,
Ἓν ἀπ' τὰ μυστήρια θὰ ἀναγραμματίσῃς.

Ἐπάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοπτέρου Ἀγγέλου.

411. Ρόμβος Συλλαβικός.

Μέσα 'ς τὸ πρῶτον, φίλε μου, τὸ πρῶτον μου [θὰ εὕρῃς.
Τὸ δεύτερόν μου δένδρον τι κοινόν, ὅπου τὸ ξεύ- [ρεις.
Ἥρως ἀρχαῖος τἄλλό μου κλεινὸς τῆς Ἱστορίας
Τὸ τέταρτόν μου, δυστυχῶς, στερεῖται ὁμιλίας.
Τὸ πέμπτον, τέλος, μία
Κοινὴ ἀντωνυμία.

Ἐπάλη ὑπὸ τοῦ Δάσους Φοινίκων.

412. Ἀπροσδόκητον.

Ποῖος θὰ βραβευθῇ εἰς τὴν 20ὴν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως;

Ἐπάλη ὑπὸ τῆς Κολυμβητρίας τοῦ Μὲξ.

413. Μαγικὸν Ἐπίρρημα μετὰ τελικῆς Ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ τριῶν γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς χρονικοῦ ἐπιρρήματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχιμάτισε ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ τελικὰ γράμματα ἀποτελοῦν ὄρος:

ὅασις, δεκάς, μιαίνω, Σάτυρος.

Ἐπάλη ὑπὸ Γεωργίου Ι. Ἀναγνώστου.

414. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὄνομα Μούσης:

1, Πόλις τῆς Σουηδίας. 2, Εἶδος ποιήματος. 3, Δυστυχὴς Μήτηρ. 4, Κένταυρος.

Ἐπάλη ὑπὸ τῆς Κεφαλλήνας.

415. Κυβόλεξον φωνηεντόλιπον.

Λύων τὸ κάτωθι φωνηεντόλιπον, εὑρίσκεις τέσσαρας λέξεις ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν Κυβόλεξον:

μσ - σσ - σμ - σν

Ἐπάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζωζανίου.

416. Γρῖφος.

Ἀσίαν

τὴν	τὴν τὴν τὴν
τὴν τὴν	τὴν τὴν τὴν
τὴν τὴν	τὴν
τὴν τὴν τὴν	τὴν
τὴν τὴν	τὴν
τὴν τὴν	τὴν

Ἐπάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστρου Αἰθρίας Νυκτὸς.

417. Μαγικὴ Εἰκών.

— Μάνα μου!.. Βλέπω τὸ φάντασμα τῆς Γιαγιᾶς!..

— Φοβητσιάρα! ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτε... Ποῦ εἶνε;

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀπαιτουμένων Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 92

301. Νάρκισσος (νάρκη, σός.) — 302. (Ἀκυροῦται, διότι ἀντὶ σῖ — Κῦρος-Σῦρος — ἐδημοσιεύθη πῖ.) — 303. Ἀντιγόνη καὶ Ἰσμήνη.

304. ΕΚΑΒΗ
ΑΛΛΟΣ
ΑΣΠΙΣ
ΑΙΜΟΣ
ΣΥΡΟΣ

305. Τὰ παθήματα μαθήματα (Ἡ ἀνάγνωσις ἀπὸ τὸ τέλος, καθέτως, πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω ἐναλλάξ.) — 306. 309. 1, Ψαρὰ (ΑΡΑΨ...) 2, Μῆλος (Πελοπόννησος ΟΛΗ Μετά...) 3, Τῆνος (Ἴλισσον Η Τόν...) 4, Χίος (ὅΣΟΙ Χαίρονται...) — 310. Ναΐσσός. — 311. ΚΩΝΣΤΑΣ (Κίμωλος, ΣΩκράτης, ΠΙΝδαρος, ΚαΪΣαρ, ΚωκυΤός, Ἀγγλία, ΘάνατοΣ.) — 312. Δός μοι πᾶ στῶ καὶ τὰν γᾶν κινήσω. — 313. *Μὴ ὠνοῦ περιττὰ* (μεῖον - οὐ περὶ τά.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ λιγώτερα τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρός σου, ἀγαπητή μας *Δούκισσα τῶν Σαλῴνων*, — *Τρεμοσβύνων Αὐγερινός* καὶ *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ* (Ε,94)

Ἀσπάζομαι *Μικρὸ Μπέκ*. Ζητῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν καὶ ὄνομα αὐτοῦ — *Ἀριάδνη*. (Ε, 95)

Ἡ *Ἀριάδνη* ἀσπάζεται ἐγκαρδίως τὴν ἐξαδέλφη της Ρώμα. Ζητεῖ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. (Ε, 96)

Ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ δικαίως παραιτηθέντος προέδρου, παραιτοῦμαι τοῦ Συλλόγου «Μαθητιώσης Νεολαίας». — ὁ τέως ταμίας: *Ἥλιος Ἀριστείδης*. (Ε, 97)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905.